

Kvindevalgret



Medlemsblad for Landsforbundet
for Kvinders Valgret.



Nr. 5

Maj 1910

3. Aargang

INDHOLD

Forslag til Lov om Lønninger ved Statens Forskoleseminarium i Vejle. — For og imod. Fra Rigsdagen: Grundlovsændringen. — Noget til Eftertanke. (Af Maikki Friberg). — Kvinderne i Københavns Borgerrepræsentation. — Meddelelser.

Forslag til Lov om Lønninger ved Statens Forskoleseminarium i Vejle.

Der har i den senere Tid hersket en berettiget Misfornøjelse i Kvindekredse — og særlig i Lærindekredse — over den Medfart, som ovennævnte Lov fik ved Behandlingen og Afstemningen i Rigsdagen. Forslaget gik ud paa at fastsætte Lønninger dels for Forstanderen (Forstanderinden), dels for de Lærerkrafter (Lærere), der arbejder ved Seminariet.

Regeringsforslaget gik ud paa at lønne Lærere og Lærereinder, Forstander eller eventuelt Forstanderinde ganske ens; men i Folketinget fremførtes fra forskellig Side — ogsaa fra radikal Side (Lærer K. I. Møller) — Indvendinger herimod, idet man ikke mente, at en Lærereinde »behøvede« saa meget som en Lærer. Uden at komme nærmere ind paa Sagen og det triste Resultat af Afstemningen saavel i Folketing som i Landsting, mener vi dog at burde fremhæve den Stilling, som kongevalgt Landstingsmand Herman Trier indtog i denne Diskussion.

Ifølge Rigsdagstidendes Referat udtalte han ved Sagens første Behandling bl. a. følgende:

»Det Spørgsmaal, jeg vil understrege, er Spørgsmaalet om Betaling

for de to Køns Vedkommende, idet det er mig ganske umuligt at se, hvorfor man har foretaget et saadant Tilbageskridt, efter at man paa dette enkelte Punkt for henved 20 Aar siden har anerkendt, at der ikke var nogen somhelst Grund til at gøre en saadan Forskel. Det forekommer mig naturligt, at det maa være Arbejdets Kvalitet, der skal afgøre, hvordan Lønnen i det enkelte bør være, og der er ingen som helst Grund til at mene, at ikke Kvinders Arbejde i disse Opgaver fuldt ud kan maale sig med Mænds. Jeg har haft ikke saa ganske ringe Lejlighed til at gøre Erfaringer i den Retning, og skulde jeg gøre nogen Forskel, vil jeg sige, at Kvinderne snarest er dem, der ere de overlegne som Lærerkrafter i Skolen i Forhold til Mændene. Hvis det ikke var saaledes, at man allerede havde gennemført denne ensartede Opfattelse af de to Køns Arbejde for saa mange Aar siden, vilde det maaske mindre være Øjeblikket til nu lige mod Slutningen af en Samling at fremhæve den Side af Sagen; men naar det dog ikke kan betragtes som andet end et Tilbageskridt, synes jeg, at det alligevel, selv om Tiden er knap, er rigtigt at paatale det. Den sidste ærede Taler udtalte, at denne Forskel maaske laa i, at man ikke tænkte sig, at den overhovedet praktisk vilde komme til at gøre sig gældende i nogen nær Fremtid, og at det var derfor, man havde trukket denne Grænse. For mig vilde det, hvis Forholdet er et saadant, have større Betydning, end det ærede Medlem tillagde det. Det var altsaa da ikke praktiske Grunde, men principielle Grunde, der var de afgørende. Men

principielt forekommer det mig at være ganske uberettiget at stille Kvinderne paa et lavere økonomisk Niveau overfor Lønnen for deres Arbejde end Mændene. Jeg skal ikke komme ind paa alle de mange gamle Betragtninger om, at Manden er Forsørger og Kvinden ikke. De spille jo ikke længere i vor Tid den Rolle, de tidligere have spillet; tværtimod, der er en overordentlig stor Mængde Kvinder, for hvem en Forsørgelsesopgave fuldt ud foreligger. Og der er heller ikke i Lovforslaget forudsat nogen Forskel i den Retning, siden baade Lærereinderne og Lærerne kun have Fribolig for en ugift. Man forudsætter altsaa, at begge er uden Familie i snævre Betydning. Hvor er saa Forskellen?

Det vil sikkert glæde Kvinder Landet over i disse Udtalelser at genfinde Herman Triers trofaste og værdifulde Støtte.

Red.

For og imod.

Ved et stort Møde i »Albert Hall« i London udtalte Førsteminister Asquith: »Kvindens Stemmeret er ét af de Spørgsmaal, som Regeringen maa give det nye Parlament Lejlighed til at udtale sig om. Regeringen har ingen Grund til at modsætte sig dette trods de Selvmordsforsøg, som en lille Gruppe af Kvinder (Suffragetterne) har anstiftet mod Kvindens Valgret«.

Som et gammelt Gudebillede, der endnu offentligt dyrkes med de foreskrevne Oftringer, skönt dets Underværker forlængst er ophørte, saaledes